

ת"פ 16049/10/22 - מדינת ישראל ע"י נגד פלוני (אסיר) ע"י

בית משפט השלום בחדרה

ת"פ 16049-10-22 מדינת ישראל נ' פלוני קריק(אסיר)

כבוד השופט אלכס אחר	בפני
המאשימה	בעניין:
נגד	
הנאשם	

מדינת ישראל ע"י ב"כ עוה"ד ישראל רוז בוים

פלוני (אסיר) ע"י ב"כ עוה"ד אראם מחאמיד

גזר דין

הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום המתוקן - **כליאת שווא** - לפי סעיף 377 רישא לחוק העונשין, תשל"ז - 1977, **תקיפה הגורמת חבלה של ממש - בן זוג** - לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 **ואיומים** - לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977.

על פי עובדות כתב האישום המתוקן במועד הרלוונטי לכתב האישום היו הנאשם והגב' ג.א.מ' (להלן: "המתלוננת") בני זוג, נשואים זה לזה 6 שנים, בני הזוג התגוררו בביתם XXXXX (להלן: "הבית").

בתאריך 5.10.22 בסמוך לשעה 04:00 עת ישנה המתלוננת במיטתה, דרש ממנה הנאשם כי תקום משנתה, משהתעוררה המתלוננת, עזבה את מיטתה, הלכה לסלון והחלה לאכול. בסלון הבית, העיף הנאשם את האוכל משולחן הסלון, נטל חפץ שהיה מונח בסלון והחל תוקף את המתלוננת באמצעותו שלא כדין וללא הסכמתה בכך שהצליף עם החפץ ברגליה של המתלוננת, בנוסף, גרר הנאשם את המתלוננת משיערה מחדר לחדר משך 3 חדרים, חנק אותה בצווארה באמצעות ידיו, והיכה אותה בחוזקה בידיו בפניה ובפיה.

כתוצאה מהתקיפה נגרמו למתלוננת חבלות של ממש, שהינן: המטומה ושריטה שטחית במצח, כיחלון עפעף עין משמאל, שבר בשן שריטות שטחיות בצוואר, סימני חבלה בבית החזה האחורי, סימני קונטוזה על פני קדמת הצוואר ועל בית החזה בהיבט אחורי, גפיים עליונות - שפשוף שטחי על פני אספקט מדיאלי של זרוע שמאל, גפיים תחתונות - סימני קונטוזה על פני ברך שמאל באספקט לטרלי.

באותן נסיבות, איים הנאשם על המתלוננת שלא כדין וללא הסכמתה בכך שאמר לה: "את תמותי כאן, תמותי כאן" בכוונה להפחידה ולהקניטה. משנטלה המתלוננת את הטלפון הנייד וחייגה למוקד 100, חטף הנאשם מידיה את הטלפון, החביאו ואמר לה: "יה שרמוטה, עם מי את מתקשרת".

עמוד 1

לאחר התקיפה כלא הנאשם את המתלוננת כליאת שווא בכך שהחביא את כל מפתחות דלת הבית וסירב לבקשותיה של המתלוננת להתיר לה לצאת מהבית. המתלוננת הייתה כלואה בבית מספר שעות, עד אשר הגיע הבוקר והצליחה לשכנע את הנאשם לפתוח לה את הדלת, וזאת על מנת לקבל טיפול רפואי בקופת החולים. הנאשם נעתר לשכנועיה ופתח לה את הדלת.

בתאריך 20.02.23 נשמעו בפני טיעוני הצדדים לעונש.

המאשימה הגישה מטעמה כראיות לעניין העונש, את עמדת המתלוננת בכתב (ת/1), ממנה עולה שהיא סולחת לו על מעשיו, מבקשת מבית המשפט שתינתן לו הזדמנות אחרונה לחזור לחיק משפחתו. המאשימה הגישה את גיליון הרישום הפלילי של הנאשם (ת/2), ממנו ניתן ללמוד על קיומה של הרשעה אחת מחודש ינואר 2023 בגין עבירות רכוש משנת 2019. כמו כן הוגשו תמונות המתעדות את חבלותיה של המתלוננת (ת/3) ותיעוד רפואי נלווה (ת/4). המאשימה ביקשה לקבוע מתחם ענישה לתקופה שבין 12-36 חודשי מאסר בפועל לצד ענישה הצופה פני עתיד (ת/5). באשר לעונש המתאים בתוך מתחם העונש ההולם, ביקשה המאשימה להטיל על הנאשם מאסר בפועל למשך 18 חודשים, מאסר על תנאי, קנס כספי והתחייבות.

מנגד, ב"כ הנאשם עתר במסגרת טיעוניו לקביעת מתחם ענישה הנע בין מספר חודשי מאסר שיכול וירוצה בעבודות שירות ועד 12 חודשי מאסר בפועל, לצד הטלת ענישה הצופה פני עתיד. לדבריו יש לקחת בחשבון במסגרת השיקולים לקולא, את עמדת המתלוננת, את העובדה שהנאשם עצור מתאריך 05.10.22 למעלה מחמישה חודשים, עברו הפלילי אינו מכביד ואין לחובתו אירועים קודמים דומים. הנאשם סובל מבעיות רפואיות בתחום בריאות הנפש ונזקק לטיפול רפואי מתאים וכן נסיבותיו האישיות אף הן מהוות שיקול לאימוץ העמדה מקלה, כך שיש להסתפק בתקופת מעצרו לצד הטלת ענישה צופה פני עתיד. מאחר והנאשם מרצה נכון לעת הזו מאסר שהוטל עליו בתיק אחר, ביקש ב"כ הנאשם שעונשי המאסר ירוצו בחופף זה לזה.

הצדדים, הפנו את בית המשפט במסגרת טיעוניהם לפסיקה התומכת בעמדתם העונשית.

דין והכרעה:

תיקון 113 לחוק העונשין, עיגן את הבניית שיקול הדעת השיפוטי והעניק מעמד בכורה לעיקרון ההלימה, היינו קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשי העבירה, בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו. בהתאם לתיקון לחוק, על בית המשפט לקבוע את מתחם העונש ההולם למעשי העבירות שביצע הנאשם. לשם כך יתחשב בית המשפט בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה המפורטות בסעיף 40ט' לחוק העונשין.

לכשייקבע מתחם הענישה, יקבע בית המשפט את העונש המתאים, בתוך המתחם, אשר יוטל על הנאשם וזאת בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה המפורטות בסעיף 40יא' לחוק.

בית המשפט רשאי לחרוג ממתחם העונש ההולם בשל שיקולי שיקום או הגנה על שלום הציבור לפי סעיפים 40ד' ו-40ה' לחוק.

בענייננו, אין להקל בעבירות בהן הורשע הנאשם גם לאחר תיקון כתב האישום. עסקינן באירוע קשה, פוגעני, משפיל ואלים, מדובר בעבירות אלימות המופנות כלפי בן המשפחה, בתוך התא המשפחתי, פוגעות בכבודה ובזכותה לביטחון ולהגנה של המתלוננת, כך גם פוגעות בשלמות גופה ובחירותה. בנקל, ויכוח בין בני זוג עלול אף להסלים ולהוביל לתוצאות קשות עוד יותר מאלה המפורטות בכתב האישום המתוקן. לעניין זה, אפנה לע"פ 6758/07 פלוני נ' מ"י, שם נקבע לעניין זה כדלהלן:

"מעשי אלימות בתוך המשפחה נתפסים כבעלי חומרה מיוחדת במערכת האיסורים הפלייליים העוסקים בעבירות אלימות. הציפייה האנושית הטבעית הינה כי בתוך משפחה ישררו יחסי אהבה, הרמוניה, וכבוד הדדי. הפרתה של ציפייה זו הופכת את השימוש באלימות במשפחה לתופעה העומדת בניגוד עמוק לחוש הצדק האנושי. יתר על כן, במסגרת המשפחה, מופעלת האלימות על פי רוב בידי החזק כלפי החלש. פערי הכוחות הם גדולים כשמדובר באלימות כלפי קטינים או כלפי בת זוג."

הערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מהעבירות בהן הורשע הנאשם בכתב האישום המתוקן, הם הפגיעה בשלומה של המתלוננת, בזכותה לכבוד ולביטחון בתוך התא המשפחתי, וכמובן הצורך לשמור על שלוותה וחירותה לצד תחושת ביטחונה בתוך התא המשפחתי. כפי שנכתב ברע"פ 3719/21 פלוני נ' מדינת ישראל (07.06.21):

"זה לא מכבר, עמדתי על הפסול שבתופעת האלימות בתוך התא המשפחתי, ההרס שיכול להיגרם בעקבותיה, ובפרט הפגיעה בתחושת הביטחון של יושבי הבית, כבודם ושלמות גופם (רע"פ 538/21 פלוני נ' מדינת ישראל (4.2.2021))."

וכן ברע"פ 538/21 פלוני נ' מדינת ישראל (04.02.21):

"תופעת האלימות במשפחה היא תופעה נפסדת הפוגעת פגיעה קשה בתחושת הביטחון, כבודן ושלמות גופן של נשים, בתוך ביתם, מבצרם. בנסיבות העניין, משתקפת אף חומרה יתרה כשהמבקש תקף את בתו, תוך שניצל את כוחו - בעוד שבתפקידו כהורה עליו להיות למגן לבני ביתו. בהתאם לכך, נדרשת ענישה מוחשית, אשר יש בה כדי להרתיע עבריינים פוטנציאלים מנקיטת אמצעי אלימות כלפי בני משפחתם (רע"פ 340/21 מסרי נ' מדינת ישראל (28.1.2021))."

על רציונל זה חזר בית המשפט העליון גם ברע"פ 2750/22 אורי אלי ליוולקו נ' מדינת ישראל (09.05.22), כדלהלן:

"קשה להפריז בחומרתן הרבה של העבירות בהן הורשע המבקש, אשר תקף את בת זוגו, באימו עליה כי יטול את חייה. מעשיו מעוררים סלידה וראויים לכל גינוי והוקעה. וכפי שכבר ציינתי

במקרה אחר:

"... יש לנקוט במדיניות ענישה מחמירה ומרתיעה כלפי עבירות אלימות במשפחה - ואלימות בין בני זוג בפרט - על מנת למגר תופעה נפסדת זו. זאת, בין היתר לנוכח הקושי הקיים לעיתים בחשיפת עבירות אלו, המבוצעות בהסתר מאחורי מפתן הדלת; הפגיעה הקשה שהן מסבות לתחושת הביטחון של בני המשפחה - וקורבנות המעשים בפרט; והחשש מהסלמת המעשים באופן העלול אף לסכן את חיי בני המשפחה, ובהם בת זוגו של התוקף..."

עיון בפסיקה ובמיוחד זו של בית המשפט העליון, מלמד על קיומו של מנעד ענישה רחב התלוי במספר פרמטרים, כגון - נסיבות ביצוע העבירות, תוצאותיהן, ריבוי האירועים וקיומן של עבירות נלוות. בענייננו, עסקינן לא רק באירוע אלים הן מההיבט הפיזי והן מההיבט המילולי אלא אירוע אשר נלווית לו עבירה של כליאת שווא, עבירה הפוגעת בחירותה של המתלוננת אשר ביקשה לנוס על נפשה מביתה שהפך בין רגע לבית מאסר.

משכך, בנסיבות ענייננו, אני מוצא לנכון לקבוע כי מתחם העונש ההולם למעשי העבירות בהן הורשע הנאשם בכתב האישום המתוקן, נע בין 12-28 חודשי מאסר, מאסר על תנאי, פיצוי והתחייבות.

לעניין קביעת העונש בתוך המתחם, לקחתי בחשבון את עמדת המתלוננת (ת/1), את העובדה שלחובת הנאשם אין הרשעות קומות דומות, את הודאתו בכתב האישום המתוקן, החיסכון בזמן השיפוטי היקר ובעדותה של המתלוננת וכן את יתר הנתונים אשר הוצגו בפני במסגרת הטיעונים לעונש. עם זאת, לא אוכל להתעלם ממעשי הנאשם, מנסיבות ביצועם ובמיוחד מהעובדה שהנאשם מנע מהמתלוננת לצאת מביתה למשך מספר שעות להזעיק עזרה ולקבל טיפול רפואי.

משכך אני מוצא לנכון למקם את עונשו של הנאשם ברף שמעל הרף התחתון של המתחם, לצד הטלת ענישה צופה פני עתיד. סבורני שהטלת קנס והתחייבות בנסיבות ענייננו יובילו בהכרח להטלת נטל כלכלי על כתפי המתלוננת וזוהי כמובן איננה מטרת הענישה.

על כן, אני מטיל בזאת על הנאשם את העונשים הבאים:

1. מאסר בפועל למשך 15 חודשים אשר יחושב ממועד מעצרו - 05.10.22.

מאסר זה ירוצה באופן ששלושה חודשים מסך תקופת מאסר זו תרוצה בחופף לעונש המאסר אותו מרצה הנאשם כיום, והיתרה - 12 חודשים ירוצו במצטבר לעונש המאסר אותו מרצה הנאשם כיום.

2. מאסר על תנאי של 6 חודשים למשך 3 שנים, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור בפרק זמן זה לאחר שחרורו מריצוי תום מאסרו בגין תיק זה, על כל עבירת אלימות פיזית או מילולית שעונשה שנתיים מאסר ומעלה ויורשע בה על פי חוק העונשין.

בנסיבות העניין, איני מטיל על הנאשם קנס כספי או התחייבות.

גזר דין זה מהווה פקודת מאסר.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי כדין.

ניתן היום, ה' ניסן תשפ"ג, 27 מרץ 2023, במעמד הצדדים.